

recensie

Popkoren nog wat onwennig op grote podium

■ Solo van Arnout Bronkhorst.

© Flevobeeld.nl

CONCERT

Popkoren Muzisch Centrum
o.l.v. Nynke Hoitsma
'Flashback'
Theater 't Voorhuys, Emmeloord
zaterdag 31 oktober en
zondag 1 november 2009

Het had qua enthousiasme van het publiek wat van een schoolfeest, maar nu stonden de moeders en een handjevol vaders op het podium en zaten de kinderen in de zaal. 'Hey mam', klonk het uit de zaal toen een deel van het koor bij de intro van het programma zingend vanuit de zaal het

podium opkwam.

Choreografisch gezien een goede zet, dat belofde wat voor het verloop van de avond.

Deze 'leerlingen' kenden overigens hun songteksten feilloos, wat alles zegt over de inzet van de dirigent Nynke Hoitsma en de leden van haar beide meerstemmige koren C-Level en Cream om Pop die gezamenlijk en afzonderlijk optraden. Het los zijn van papier gaf weer alle ruimte voor beweging. Voor de choreografie was Annet Winkelman gevraagd, oud-koorlid en eigenaar van

Balletschool Lemsterland. De ingestudeerde pasjes en handgebaren gingen de groep prima af, maar wat betreft natuurlijke bewegingen en een kaarsrechte houding valt er nog wel wat te leren van de balletlerares. De zangkwaliteit – en daar gaat het bij een koor natuurlijk vooral om – was prima. Tijdens de solo's bleek dat de koren over veelbelovende stemmen beschikken: diepe alt en zuivere sopranen, vibrerende stemmen en een stem die associaties oproept met Keltische muziek. Wanneer een groepje met

dezelfde stem alleen zong, dreigde de zang echter overstemd te worden door de muziek. De vier mannen produceerden overigens aardig wat power, maar zijn ver in de minderheid ten opzichte van de vrouwen en kunnen daarom wel wat versterking gebruiken. Alle lof ook voor de opgediende 'amuses', die naast de goed verzorgde choreografie het concert dat beetje extra gaven

. Zes jonge vrouwen van Balletschool Lemsterland lieten zaterdagavond zien hoe modern en meeslepend klassiek ballet kan zijn. Saxofonist Arnout Bronkhorst leukte een zangnummer op met een goede solo en de overigens uitstekende begeleidingsband speelde als intermezzo zelf een nummer. Ook over de kleding was nagedacht. De koorleden wisselden drie keer van kleding en vooral in het laatste blok bleek maar weer eens het belang van een pruik, een bril en 'kekke' kleding. In de uitsmijter 'Let the sunshine in', gingen de koren helemaal uit hun dak en kregen ze het publiek mee in een staande ovatie.

➡ Margé Hof